

वप्रांतं प्राकारमूलं निष्प्रतीकारं बहिर्निर्गमनप्रकारशून्यं ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ परिखाप्राकारपरिधिभूतोर्गतः तां नामप्रसिद्धं उत्किरन्परिखापरिष्कारव्याजेन विलान्मृदं उत्किरन्बहिःक्षिपन्
महाबिलं सुरंगारव्यंचकार ॥ १६ ॥ मध्येन मध्यतः ॥ १७ ॥ व्यदधात् विहितवान् सपुरोचनस्तेचपंचगृहद्वारिक्षपांवसंतिस्म ॥ १८ ॥ दिवाचमृगयांचरंति अतो न दग्धुं पुरोचनश्छिद्रं प्रापेति भावः ॥ १९ ॥

स भवान्मोक्षयत्वस्मान्यत्नेनास्माद्भुताशनात् ॥ अस्मास्विह हिदग्धेषु सकामः स्यात्सुयोधनः ॥ १२ ॥ समृद्धमायुधागारमिदं तस्य दुरात्मनः ॥ वप्रांतं निष्प्रती
कारमाश्रित्येदं कृतं महत् ॥ १३ ॥ इदं तदशुभं नूनं तस्य कर्मचिकीर्षितं ॥ प्रागेव विदुरो वेदतेनास्मानन्वबोधयत् ॥ १४ ॥ सेयमापदनुप्राप्ता क्षत्तायां दृष्टवान्पुरा ॥
पुरोचनस्याविदितानस्मांस्त्वं प्रतिमोचय ॥ १५ ॥ स तथेति प्रतिश्रुत्य खनकोयत्नमास्थितः ॥ परिखामुत्किरन्नामचकार च महाबिलं ॥ १६ ॥ चक्रे च वेष्टम
नस्तस्य मध्येनातिमहद्विलं ॥ कपाटयुक्तमज्ञातं समं भूम्याश्च भारत ॥ १७ ॥ पुरोचनभयादेव व्यदधात्संवृतं मुखं ॥ स तस्य तु गृहद्वारिवसत्यशुभधीः सदा ॥ तत्र
तेसायुधाः सर्वे वसंति स्म क्षपां नृप ॥ १८ ॥ दिवाचरंति मृगयां पांडवेयावनाह्वनं ॥ विश्वस्तवदविश्वस्तावंचयंतः पुरोचनं ॥ अतुष्टास्तुष्टवद्राजभूषुः परमवि
स्मिताः ॥ १९ ॥ न चैनानन्वबुध्यंत न रानगरवासिनः ॥ अन्यत्र विदुरामात्यात्तस्मात्खनकसत्तमात् ॥ २० ॥ इति श्रीमहाभारते आदिपर्वणि जतुगृहपर्व
णि जतुगृहवासे सप्तचत्वारिंशदधिकशततमोऽध्यायः ॥ १४७ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ वैशंपायन उवाच तांस्तु दृष्ट्वा सुमनसः परिसंवत्सरोषितान् ॥
विश्वस्तानि वसंतं लक्ष्य हर्षं चक्रे पुरोचनः ॥ १ ॥ पुरोचने तथा हृष्टे कौंतेयोऽथ युधिष्ठिरः ॥ भीमसेनार्जुनौ चोभौ यमौ प्रोवाच धर्मवित् ॥ २ ॥ अस्मानयं सुविश्व
स्तान्वेत्ति पापः पुरोचनः ॥ वंचितोऽयं नृशंसात्मा कालं मन्ये पलायने ॥ ३ ॥ आयुधागारमादीप्य दग्ध्वा वै च पुरोचनं ॥ षट्प्राणिनो निधाये हद्रवामोऽनभिल
क्षिताः ॥ ४ ॥ अथ दानापदेशेन कुंती ब्राह्मणभोजनं ॥ चक्रे निशि महाराज आजग्मुस्तत्र योषितः ॥ ५ ॥ ताविल्लत्ययथाकामं भुक्त्वा पीत्वा च भारत ॥ जग्मुर्नि
शि गृहानेव समनुज्ञाप्य माधवीं ॥ ६ ॥ निषादीपंचपुत्रा तु तस्मिन्भोज्ये हृच्छ्रया ॥ अन्नार्थिनी समभ्यागात्सपुत्रा कालचोदिता ॥ ७ ॥ सा पीत्वा मदिरां म
त्ता सपुत्रामदविक्कला ॥ सह सर्वैः सुतैराजंस्तस्मिन्नेव निवेशने ॥ ८ ॥ सुष्वाप विगतज्ञाना मृतकल्पानराधिप ॥ अथ प्रवाते तु मुले निशि सुप्ते जने तदा ॥ ९ ॥

॥ २० ॥ इति आदिपर्वणि नैलकंठीये भारतभावदीपे सप्तचत्वारिंशदधिकशततमोऽध्यायः ॥ १४७ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ तांस्त्विति ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ षट्प्राणिन इति अन्यथा
पलायनशंकया पुनरस्मदन्वेषणे मतिः स्यात्सामाभूदिति भावः ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥